

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/74/2015
Identifikačné číslo spisu: 1512010690
Dátum vydania rozhodnutia: 23.03.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:1512010690.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Aleny Šiškovéj a JUDr. Martina Bargela v trestnej veci obvineného W. X., pre zločin ublíženia na zdraví spolupáchatelstvom podľa § 14 ods. 1, § 20, § 155 ods. 1 Trestného zákona, o dovolaní obvineného W. X., podaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 7. októbra 2014, sp. zn. 3To/53/2014, ktoré podal prostredníctvom obhajcu Mgr. Róberta Bardača, PhD., advokáta so sídlom Lovinského 22, Bratislava, na neverejnom zasadnutí 23. marca 2016 v Bratislave, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku dovolanie obvineného W. X. sa o d m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava V z 19. februára 2014, sp. zn. 1T/100/2012, bol obvinený W. X. uznaný za vinného zo zločinu ublíženia na zdraví spolupáchatelstvom podľa § 20, § 155 ods. 1 Trestného zákona na skutkovom základe, že

po predchádzajúcej vzájomnej dohode s tromi doposiaľ neznámymi spolupáchatelmi dňa 22. augusta 2009 v čase asi o 18.00 hod. v Bratislave na Bohrovej ulici pred potravinami Q. obžalovaný W. X. pristúpil k poškodenému Y. N., ktorého udrel pravou rukou, v ktorej držal tzv. boxer, do oblasti ľavého spánku hlavy, na čo poškodený spadol na zem, kde ho následne ostatní doposiaľ neznámi spolupáchatelia obžalovaného W. X. kopali a bili po celom tele, po čom poškodený upadol do bezvedomia, čím poškodenému Y. N. spôsobili zranenia na hlave, a to prasklinu kosti klenby lebečnej v záhlavovej oblasti hlavy vľavo, pomliaždenie mozgového tkaniva s nevýrazným zakrvácaním na rozhraní čelového a spánkového laloka vpravo priemeru cca 3,0 cm, otras mozgu, zlomeninu kostí nosa bez posunu úlomkov, tržnozmliaždenú ranu mäkkých tkanív tváre v čelovej oblasti hlavy nad obočím dĺžky cca 1,5 cm, viaceré drobné tržné ranky mäkkých tkanív hlavy a pomliaždenie mäkkých tkanív hlavy s krvnou podliatinou v jarmovej oblasti vľavo a v záhlavovej oblasti hlavy, vyžadujúce si podľa vyjadrenia znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie súdne lekárstvo, dobu liečenia v trvaní 8 až 10 týždňov

Za to bol obvinenému uložený podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 37 písm. h/, písm. m/, § 38 ods.

2, ods. 4, § 41 ods. 1, ods. 2, § 42 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. s poukazom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. PL ÚS 106/2011, z 28. novembra 2012 súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 7 (sedem) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. bol obvinený pre výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. súd obvinenému uložil trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu po dobu 4 (štyri) roky.'

Zároveň zrušil rozsudok Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 4T/38/2011, z 2. októbra 2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. ITo/5/2013, z 20. februára 2013 vo výroku o treste, ktorým bol obvinenému uložený trest odňatia slobody v trvaní 2 roky s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 3 roky, ako aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá v trvaní 4 roky. Zrušil aj všetky ďalšie rozhodnutia obsahovo na zrušený výrok nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. súd poškodených Y. N., Y. M. s nárokom na náhradu škody odkázal na konanie občiansko súdne.

Krajský súd v Bratislave, na základe odvolania okresného prokurátora a obvineného W. X., podľa § 321 ods. 1 písm. d/, písm. e/ Trestného poriadku zrušil rozsudok Okresného súdu Bratislava V, sp. zn.: 1T/100/2012, z 19. februára 2014 v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám rozhodol tak, že obvineného uznal vinným zo spáchania zločinu ublíženia na zdraví spolupáchatelstvom v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1, § 20, § 155 ods. 1 Trestného zákona, a to na skutkovom základe ako bol ustálený už v prvostupňovom rozsudku

Obvinenému X. uložil (ide súčasne o trest uložený obvinenému za skutok kvalifikovaný ako prečin výtržníctva spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona, pre ktorý bol obvinený uznaný vinným rozsudkom Okresného súdu Bratislava V z 29. mája 2013, sp. zn. 1T/100/2012, v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave z 19. septembra 2013, sp. zn. 2To/92/2013) podľa § 155 ods. 1 Tr. zák., s použitím § 37 písm. m/, § 38 ods. 2, ods. 7, § 41 ods. 1, ods. 2, § 42 ods. 1 Tr. zák., v znení Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. 428/2012 Z.z. z 21. decembra 2012 súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov, na výkon ktorého obvineného podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Zároveň obvinenému podľa § 61 ods.1, ods. 2 Tr. zák. uložil trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v trvaní 4 (štyri) roky.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušil rozsudok Okresného súdu Bratislava V z 2. októbra 2012, sp. zn. 4T/38/2011, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 20. februára 2013, sp. zn. ITo/5/2013, vo výroku o treste ako aj všetky ďalšie rozhodnutia obsahovo na tento výrok nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili svoj podklad.

Poškodeného Y. N. podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku s nárokom na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie.

Postupom podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie okresného prokurátúra zamietol.

Proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 3To/53/2014, zo 7. októbra 2014, podal obvinený dovolanie, a to z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku (porušenie práva obvineného na obhajobu zásadným spôsobom), podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku (napadnutý rozsudok je založený na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom), podľa § 371

ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku (napadnutý rozsudok je založený na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia).

Žiadal, aby dovolací súd vydal rozsudok, ktorým by vyslovil, že

I. podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku, z dôvodov uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/ a písm. i/ Trestného poriadku právoplatným rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo 7. októbra 2014, sp. zn. 3To/53/2014, bol porušený zákon v ustanovení § 321 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku a rozsudkom Okresného súdu Bratislava V z 19. februára 2014, sp. zn. 1T/100/2012, v ustanoveniach § 2 ods. 2, ods. 7, ods. 9, ods. 10, § 34 ods. 1, ods. 4, § 44 ods. 2 Trestného poriadku v neprospech obvineného W. X..

II. Podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku vyslovil, že dovolaním napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 7. októbra 2014, sp. zn. 3To/53/2014, sa zrušuje. Súčasne, že sa zrušuje aj rozsudok Okresného súdu Bratislava V z 19. februára 2014, sp. zn. 1T/100/2012.

III. Zrušujú sa aj všetky rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

IV. Podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku sa Okresnému súdu Bratislava V prikazuje, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Obvinený v dovolaní namietal porušenie práva na obhajobu, a to z formálneho hľadiska, poukazujúc na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu (sp. zn. Tpj 63/2009, R 30/2010), podľa ktorého „ak je ale výpoveď svedka jediným usvedčujúcim dôkazom alebo vo významnej miere rozhodujúcim dôkazom, o ktorý chce prokurátor ako nositeľ dôkazného bremena v konaní pred súdom oprieť obžalobu, je nevyhnutné, takého svedka vypočuť až po vznesení obvinenia (alebo svedka vypočutého pred týmto úkonom znovu vypočuť), a tak zachovať právo obvineného na obhajobu (právo na kontradiktórny postup)“. Namietal, že svedok N. bol v prípravnom konaní vypočutý 3-krát, a to 3. septembra 2009, 9. februára 2011 a 26. apríla 2012, pričom prvé dve výpovede boli vykonané pred tým, než bolo obvinenému vznesené obvinenie. Iba výpoveď z 26. apríla 2012 bola vykonaná po vznesení obvinenia, a teda iba na túto by v zmysle citovanej judikatúry bolo možné prihliadať. Výsluch svedka N. z 26. apríla 2012 však bol vykonaný až po konfrontácii medzi obvineným a svedkom, ktorá bola vykonaná už 30. júna 2011, t.j. 10 mesiacov pred výsluchom svedka, s výpoveďou ktorého by mal byť ako obvinený konfrontovaný. Je pritom vylúčené, aby bola konfrontácia vykonaná medzi osobami, ktoré ešte neboli vypočuté. Postup, kedy je konfrontácia obvineného a poškodeného vykonaná skôr, než je riadne trestno-procesne vykonaný výsluch poškodeného, mal za zásadnú vadu, majúcu vplyv na zákonnosť vykonanej konfrontácie, ktorá „znehodnotila“ tiež zákonnosť následného výsluchu poškodeného z 26. apríla 2012. Poznatky získané vyššie uvedeným spôsobom, ktoré boli získané prípadne i z ďalších dôkazov považoval za trestno procesne nepoužiteľné, nakoľko je zrejmé, že dôkaz získaný v rozpore so zákonom prenáša svoju nezákonnosť a procesnú nepoužiteľnosť aj na ďalší dôkaz, ktorý vychádza z obsahu nezákonne získaného dôkazu (viď. rozsudok Najvyššieho súdu zo dňa 20. júna 2006, sp. zn. 4 Tz 9/2006, uverejnený pod č. R 74/2006).

Obvinený ďalej namietal porušenie práva na obhajobu z materiálneho hľadiska, nakoľko mu bolo vznesené obvinenie až 10. februára 2011, a teda 533 dní po tom, ako sa orgány činné v trestnom konaní prvýkrát dozvedeli o tom, že sa daného skutku voči poškodenému mal dopustiť, hoci od počiatku spáchanie skutku popiera. Až pri vznesení obvinenia sa prvýkrát dozvedel o skutku aj o tom, že sa mu kladie za vinu jeho spáchanie. V danom prípade tak vyšetrovateľ postupoval v rozpore s ust. § 206 Trestného poriadku. Hoci totiž existoval odôvodnený záver, že sa mal daného skutku dopustiť obvinený, policajť bez meškania nevydal uznesenie o vznesení obvinenia a obvinenie mu neoznámil. K vydaniu uznesenia tak došlo o 526 dní neskôr, ako mal policajť zistiť skutočnosť, ktoré mohli viesť k obvineniu obvineného. Po materiálnej stránke tak obvinenému nebolo umožnené realizovať obhajobu od začiatku

veci. Vzhľadom na uplynutie dlhej doby do vznesenia obvinenia, v rámci ktorej nemohol v súlade s § 2 ods. 1 Trestného poriadku predkladať skutočnosti vo svoj prospech, v čase vznesenia obvinenia už nevedel vierohodne preukázať, že sa v deň, kedy sa skutok stal, nachádzal na inom mieste. Prístup vyšetrovateľa tak zásadným spôsobom zmaril jeho možnosť obhajovať sa po materiálnej stránke, s následkom zaťaženia konania podstatnou chybou. Obvinený v podanom dovolaní ďalej namietal zákonnosť úradného záznamu zo dňa 22. augusta 2009, vykonaného nstržm. B. Q., na ktorom mal krajský súd založiť napadnutý rozsudok a z ktorého podľa názoru krajského súdu možno jednoznačne zistiť, že poškodený policajtom prítomným v nemocnici na začiatku uviedol, že bol napadnutý obvineným a uviedol bližšie údaje obvineného. Podľa doktríny je účelom úradných záznamov popísať postup polície pri overovaní informácií o tom, že mal, alebo mohol byť spáchaný trestný čin, prípadne popísať postup polície pri realizovaní oprávnení podľa zákona o Policajnom zbore, a teda dokumentovanie operatívneho postupu polície pred začatím trestného stíhania. Úradný záznam tak bol podľa názoru obvineného získaný v rozpore s § 119 ods. 2 Trestného poriadku, keďže nebol získaný podľa Trestného poriadku, či podľa osobitného zákona. Žiaden osobitný zákon získanie takéhoto dôkazu totiž neupravuje. Za dôkaz v trestnej veci môžu slúžiť len svedecké výpovede príslušníkov Policajného zboru, ktorí vykonávali operatívne šetrenie na mieste a spisovali úradný záznam, resp. svedecké výpovede osôb, ktoré poskytovali vysvetlenie do zápisnice o podanom vysvetlení. Úradný záznam o postupe polície je len nosičom prípadného iného dôkazného prostriedku, a to výsluchu svedka (úradný záznam obsahuje skutočnosti, ktoré určité osoby vnímali svojimi zmyslami a o ktorých by prípadne mohli vypovedať v procesnom postavení svedkov). Krajský súd tak nemal pri hodnotení výpovede svedkyne N. na hlavnom pojednávaní vychádzať z predmetného úradného záznamu, nakoľko úradný záznam bol vykonaný nezákonne.

Obvinený ďalej namietal dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku, poukazujúc na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25. apríla 2015, sp. zn. 4 Tdo 49/2014, s odôvodnením, že vzhľadom na zásadné porušenie práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku bol naplnený aj dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku, pretože len dodržaním procesného postupu pri vykonávaní jednotlivých dôkazov mohlo dôjsť k ustáleniu skutkového stavu a jeho právnomu posúdeniu, k čomu ale v danom prípade nedošlo.

V súvislosti s aplikáciou § 371 ods. 4 Trestného poriadku obvinený namietal, že nemožno trvať na splnení požiadavky uvedenej v predmetnom ustanovení, ak k namietanému postupu došlo v konaní (resp. rozhodnutí) odvolacieho súdu, ktorého nezákonnosť je napadnuteľná až po skončení trestného stíhania a vydaní rozhodnutia, ktorým sa trestné stíhanie právoplatne skončilo, nakoľko v prejednávanej trestnej veci krajský súd napadnutým rozsudkom v celom rozsahu zrušil rozsudok Okresného súdu Bratislava V z 19. februára 2014 a sám obvineného uznal vinným zo spáchania predmetného skutku postupom podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku, nanovo zdôvodnil odôvodnenie rozsudku a odsúdenie obvineného postavil na dôkazoch, ktorých použiteľnosť a zákonnosť obvinený považoval za spornú.

Okresný prokurátor vo vyjadrení k dovolaniu obvineného zaujal názor, že tvrdenia dovolateľa nie sú prípustným dovolacím dôvodom podľa § 371 Trestného poriadku. Navrhol, aby dovolací súd dovolanie podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku odmietol, nakoľko mal za zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. poriadku.

Poškodený sa k dovolaniu obvineného písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), osobou oprávnenou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonnej lehote (370 ods. 1 Tr. por.), na súde ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Tr. por.), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.) a obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Tr. por.).

Dospel však k záveru, že nie sú naplnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/ a

písm. i/ Trestného poriadku.

Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok predstavuje výrazný zásah do inštitútu právoplatnosti, ktorá v pozícii základnej vlastnosti súdneho rozhodnutia predstavuje jeho nezmeniteľnosť a záväznosť ako prejavy stability právnych vzťahov a právnej istoty v právnom štáte. Z uvedeného dôvodu je dovolanie určené k náprave výlučne zákonom taxatívne stanovených procesných a hmotnoprávnych väd, ktoré by svojím charakterom mohli mať výrazný vplyv na konanie a jeho procesný výsledok, a ktoré je preto potrebné odstrániť. Dovolací súd je pri náprave uvedených väd v zásade až poslednou inštanciou, čo znamená, že preskúmava nedostatky, ktoré boli preskúmané už odvolacím súdom a neboli ním napravené, prípadne ním boli spôsobené. Tomu zodpovedá aj obmedzenie možnosti podať dovolanie v prípade, keď neboli využité riadne opravné prostriedky (§ 371 ods. 1 (veta prvá) Trestného poriadku a contrario, pokiaľ nejde o zákonné výnimky uvedené v tomto ustanovení a povinnosť namietať niektoré dovolacie dôvody najneskôr v odvolacom konaní (citované ustanovenie § 371 ods. 4 Tr. por.).

Podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť,

Podľa § 371 ods. 4 Trestného poriadku dôvody podľa odseku 1 písm. a/ až písm. g/ nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti. Podnet podľa odseku 3 nemožno použiť na podanie dovolania, ak ho podala osoba uvedená v § 369 ods. 2 alebo ods. 5, namietaná okolnosť bola tejto osobe známa už v pôvodnom konaní a nebola namietaná najneskôr v konaní pred odvolacím súdom.

Obvinený zakladal prípustnosť podaného dovolania podľa § 371 ods. 4 Trestného poriadku tým, že k namietanému postupu došlo až v konaní, resp. až rozhodnutím odvolacieho súdu, ktorého nezákonnosť je napadnuteľná až po skončení trestného stíhania a vydaní rozhodnutia, ktorým sa trestné konanie právoplatne skončilo. Napadnutým rozsudkom bol totiž v celom rozsahu zrušený rozsudok Okresného súdu Bratislava V z 19. februára 2014, krajský súd obvineného sám uznal vinným zo spáchania skutku postupom podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku a odsúdenie obvineného nanovo zdôvodnil. Odsúdenie obvineného postavil na dôkazoch, ktorých použiteľnosť a zákonnosť mal obvinený za spornú.

Dovolacie námietky obvineného podľa § 371 ods. 1 písm. c/ a písm. g/ Trestného poriadku bolo preto potrebné hodnotiť z hľadiska § 371 ods. 4 Trestného poriadku tak, či namietané skutočnosti boli obvinenému známe už v pôvodnom konaní, alebo dokonca už v štádiu prípravného konania a súčasne z toho hľadiska či k namietanému postupu došlo až v konaní, resp. až rozhodnutím odvolacieho súdu.

Z obsahu rozsudku Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 3Tdo/74/2015, zo 7. októbra 2014 je zrejmé, že dôvodom zrušenia rozsudku Okresného súdu podľa § 321 ods. 1 písm. d/, písm. e/ Trestného poriadku bola skutočnosť, že sa okresný súd pri rozhodovaní nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, keďže rozhodnutím prvostupňového súdu došlo k porušeniu Trestného zákona tak vo výroku o vine ako aj vo výroku o treste. Súčasne však odvolací súd v rozsudku konštatoval, že na podklade v prvostupňovom rozsudku rozvedených dôkazov možno bez vážnejších pochybností ustáliť, že skutok sa stal tak, ako je vymedzený v skutkovej vete obžaloby a ďalej tiež konštatoval, že súd prvého stupňa správne ustálil dôkaznú situáciu; mal za potrebné venovať väčšiu pozornosť len následkom v podobe zranení poškodeného, z ktorého dôvodu v napadnutom rozsudku konanie obvineného kvalifikoval ako zločin ublíženia na zdraví spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 155

ods. 1 Tr. zák. iba v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. Z hľadiska rozhodovania o treste odvolací súd súdu prvého stupňa vytkol, že nepostupoval dôsledne v zmysle zásad uvedených v § 34 ods. 4 a § 38 Tr. zák., keď nedostatočne zohľadnil všetky rozhodujúce skutočnosti, majúce vplyv na úvahy o výške trestu. Záverom rozsudku odvolací súd opätovne konštatoval, že postupom podľa § 321 ods. 1 písm. d/, písm. e/ Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu, nakoľko odvolanie obžalovaného smerovalo voči všetkým výrokom napadnutého rozsudku a odvolací súd zistil porušenie zákona tak vo výroku o vine ako aj o treste. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku tak vo veci rozhodol, nakoľko bolo možné nové rozhodnutie prijať na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený (str. 15 rozsudku). Z uvedeného má dovolací súd zrejmé, že odvolací súd nové dokazovanie nevykonával, pričom nové rozhodnutie v prejednávanej trestnej veci založil len na odlišnom právnom posúdení súdom prvého stupňa správne zisteného skutkového stavu.

Podľa názoru obvineného k porušeniu práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku a súčasne k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku došlo nedodržaním procesného postupu v súlade Trestným poriadkom pri vykonávaní jednotlivých dôkazov. Obvinený odvolaciemu súdu v dovolaní vytkol porušenie práva na obhajobu z materiálneho ako aj z formálneho hľadiska, nakoľko výsluch svedka N. z 26. apríla 2014 bol vykonaný až po konfrontácii medzi obvineným a svedkom Katicom, ktorá bola vykonaná už 30. januára 2011. Pokiaľ je totiž výpoveď svedka jediným usvedčujúcim dôkazom alebo vo významnej miere rozhodujúcim dôkazom, je nevyhnutné takéhoto svedka vypočuť až po vznesení obvinenia. Dovolací súd v predmetnej súvislosti poukazuje na skutočnosť, že obvinený svoje námietky opiera o nesprávnu následnosť výsluchu svedka a konfrontácie, vykonanej v prípravnom konaní, s následkom nezákonnosti jednotlivých dôkazov, a teda o skutočnosti, ktoré mohol obvinený namietat už v základnom či odvolacom konaní. Vzhľadom na uvedené sa dovolací súd týmito dovolacími námietkami obvineného v súlade s § 371 ods. 4 Trestného poriadku nezaoberal. Poukazuje pritom na právne závery vyslovené v rozsudku súdu prvého stupňa, ktorý už v prvostupňovom rozsudku konštatoval, že jediná procesne použiteľná výpoveď poškodeného, a teda výpoveď spôsobilá pre účely trestného konania je výpoveď pred vyšetrovateľom z 26. apríla 2012. Ďalej prvostupňový súd uviedol, že pri svojom rozhodovaní vychádzal z výpovedí poškodeného k priebehu skutku a osobe páchatelov aj pri konfrontácii s obvineným z 31. mája 2012. Z obsahu rozsudku odvolacieho súdu, sp. zn. 3 Tdo 74/2015, zo 7. októbra 2014 má dovolací súd zrejmé, že obvinený v podanom odvolaní nezákonnosť vykonanej konfrontácie z 30. júna 2011 a následnej výpovede poškodeného z 26. apríla 2012 nenamietal. Obvinený v podanom odvolaní napadol výrok o vine a treste dôvodiac, že sa necíti byť vinný zo skutku a v zmysle zásady in dubio pro reo žiadal oslobodenie spod obžaloby, pričom v ďalšej argumentácii spochybnil len výpoveď matky poškodeného. Ako už dovolací súd vyššie uviedol, odvolací súd v napadnutom rozsudku vychádzal zo skutkového stavu tak, ako ho zistil prvostupňový súd, pričom ďalšie dokazovanie nevykonával. Postupom podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku môže odvolací súd sám rozhodnúť rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. Aj vo vzťahu k tejto dovolacej námietke obvineného je zrejmé, že k pochybeniu nedošlo konaním či rozhodovaním odvolacieho súdu.

Pokiaľ ide o namietané porušenie práva na obhajobu z materiálneho hľadiska, ktoré obvinený odôvodňoval uplynutím doby 533 dní odkedy sa orgány činné v trestnom konaní dozvedeli o tom, že obvinený mal spáchať skutok, ktorý mu je kladený za vinu do dňa, kedy mu bolo vznesené obvinenie, dovolací súd totožne poukazuje na to, že uvedená skutočnosť bola obvinenému známa už v prípravnom konaní, pričom porušenie práva na obhajobu v konaní v prvostupňovom či odvolacom konaní nenamietal.

S poukazom na vyššie uvedené dovolací súd konštatuje, že neboli naplnené dovolacie dôvody, spočívajúce v porušení práva obvineného na obhajobu zásadným spôsobom podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku, ako ani dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku.

V súvislosti s dovolacou námietkou nezákonnosti úradného záznamu z 22. augusta 2009 (§ 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku), dovolací súd poukazuje na skutočnosť, že prvostupňový súd v rozsudku,

sp. zn. 1T/100/2012, z 19. februára 2014 konštatoval, že obsah výpovede matky poškodeného, R. N. zodpovedá obsahu úradného záznamu z 22. augusta 2009. Z uvedeného vyplýva, že prvostupňový súd výpoveď matky, ktorej mal poškodený pri prvom ošetrení uviesť, že ho zbil obvinený hodnotil tak, že výpoveď matky poškodeného zodpovedá obsahu úradného záznamu z 22. augusta 2009, vykonaného nstržm. B. Q.. Z uvedeného je zrejmé, že prvostupňový, či odvolací súd predmetný úradný záznam nehodnotili ako dôkazný prostriedok podľa Trestného poriadku alebo podľa osobitného zákona. Z obsahu rozsudku prvostupňového či odvolacieho súdu je možné zistiť, že súdy konštatovali len súlad výpovede matky poškodeného Ivety Katicsovej s obsahom úradného záznamu, ktorého podstatou je, že poškodený uviedol, že ho zbil obvinený. Na základe uvedeného dovolací súd konštatuje, že nebol naplnený ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku, teda že by napadnuté rozhodnutie bolo založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom,

V rozsahu dovolacích námietok obvineného W. X. nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku jeho dovolanie na neverejnom zasadnutí ako nedôvodné odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok prípustný.